

Проповед на Неделя четвърта след Неделя подир Въздвижение

Днес, в четвърта Неделя след Неделя подир Въздвижение, Църквата ни припомня евангелската притча – безсмъртната и незабравима Христова притча за сеяча.

Излезлият да сее е Самият Бог.

Зърната, които сеячът хвърля, обаче имат свой, различен път. Тяхната участ не е еднаква.

Едни падат край пътя и са изкълвани от птиците.

Други падат на камък и след като поникнат, изсъхват, защото са лишени от влага.

Трети падат между тръните, ала ние знаем, че тръните заглушават всичко.

Едва четвъртата част от семената пада на добра почва и дава плод стократен.

Нашият Господ Иисус Христос разяснява скрития смисъл на притчата. Сеячът е Бог, семето е словото Божие. Подобно на сеяча, Бог разпръсква щедро семената на словото навсякъде.

Ала не всяко семе ще даде плод.

Падналото край пътя показва всички хора, които слушат, но после дяволът открадва от тях словото, похищава го от сърцата им и те не могат да повярват и да се спасят.

Поникналото на камък семе е образ на всички хора, които с радост слушат словото, ала нямат корен. Те вярват временно, идват до храма, може да се случи да се изповядат и причастят, но във време на изкушение отстъпват. А изкушението е ясно – то е отпканото русло на ежедневието, в което няма място за Бога и Църквата.

Падналото между тръните и пораснало временно семе, показва всички, които се задавят от грижи, богатство и светски наслади.

Тук може да обърнем внимание, че съвсем противоположни неща – грижите и насладите, съвсем противоположни неща еднакво ни отдалечават от Бога.

Едва четвъртината от семето пада на добра земя и принася плод с търпение. Търпението, знаем, за християните е основна добродетел. Търпението и липсата на ропот са белег на истинския християнски живот.

Защото Господ казва, че през много скърби се влиза в Царството Божие.

Но, за да влезем там, трябва да облагодатим и очистим сърцата си. А това става с горещите сълзи на покаянието.

Без покаяние няма как да се приобщим към благословените на Отца, които дават стократен плод. Покаянието и търпението, също като поста и молитвата, са две крила, които ни въздигат към Царството Небесно. Но докато постът е достъпен единствено за здравите, то покаянието, молитвата и търпението са достъпни за всички.

Всеки, дори и най-невежият във вярата, може да възкликне: „Господи, помилуй!“ И по силата на сърдечния ни устрем към Бога, Бог всемилостиво ще ни даде Своята благодат – благодат за вразумление, просветление и спасение.

Дано тази живителна благодат да е с всички нас, по молитвите на света Богородица и на всички светии. Амин!

15.10.2023 г.